

Радой Ралин

Пленници

Шосето едва е понесло
вашата сивозелена пихтия.
Усойните потни лица не се различават.
Единствен признак на живот е страхът.

Трупове не прибраны имат по-човешки израз.

Какво ви накара да вдигнете ръце?
На разум ли ви научи грехът?
Нали бяхте готови да умрете за водача,
който бдеше
от всяка стена и книга
върху вашите люлки с пречупен кръст,
върху всички игри и науки,
върху вашата първа любов
и добродетелните ви семейства?

Колко речи и фанфари,
колко клетви, маршировки,
походи и фойерверки,
ордени, илюминации!

Де е техниката мощна
и духът дисциплиниран,
Де е геният ви философски,
съюзил се с униформата?

Страхът или грехът ви сепна?
Хей, пленници, вий никога не сте били войници,
бий бяхте само пленници! С години,
от люлката с пречупения кръст,
от книгите и от екрана,
от спортния рекорд и първата целувка,
от микроскопа ви расистки
до кошмара на тоталната война.

Не са жестокост само лагерите на смъртта!
Нелепи са мотивите
за зверските инстинкти у човека!
Вий лесно вдигахте ръка за всичко,
вий се обричахте на поголовен, ежедневен плен.

Не е ужасна бойната ви сила,
човечеството вече я надмогна.
Ала какво ще стане
със собственото ваше пленничество?
Свалете си ръцете!
Страшна ми е вашата покорност,
по-прилепчива от проказа.

1946, 1969

КРАЙ

© 1946–1969 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5841>]